

Hei Tähän alkuun haluan sanoa, että jännittää toden teolla, kämmenet valuvat kylmää hikeä. Siitä, kun olen viimeksi kirjoittanut mitään on hirvittävän pitkä aika, aivan liian pitkä (24 vuotta). Olen ollut usean vuoden niin jumissa, että kirjoittamisesta ei ole tullut mitään. Nyt olen hiljalleen alkanut varovasti herättää itsessäni sitä samaa oman mielen terapiaa, jonka kirjoittamisesta olen saanut ja joka pelasti minut aikoinaan murrosiän suurilta myrskyiltä. Minulla oli onni saada äidinkielen opettajaksi ihminen, joka jaksoi lukea kirjoituksiani, ohjasi minua ja antoi todella hyvää ja rakentavaa palautetta. Nyt ei ole enää opettajaa, joka ohjaa ja siksi tarvitsisin apua, jotta uskaltaisin taas aloittaa kirjoittamisen alusta. Tässä pieni pätkä tekstistä jota olen kirjoittanut iltaisin. Saa vapaasti kommentoida, antaa kritiikkiä, neuvoja, vinkkejä ja mitä vaan. Otan kaiken ilolla vastaan ja toivon, että saisin uuden kipinän kirjoittamiseen. Kun yksinäinen ryhävalas rantautui Katson itseäni peilistä ja ihmettelen mihin vuodet ovat menneet, mitä ne ovat tehneet ja miksi. Jokaiseen kysymykseen löytyy vastaus ja niitä on pohdittu yksin, ystävien kanssa ja psykologin tuolilla. On itketty, naurettu, huudettu ja oltu aivan hiljaa. Jokaisen kolhun ja juonteen takana on oma tarinansa. Jokaisen ki- lon punnuksen ja möhkyrän olen itse työllä, tuskalla, ilolla ja kyyneleillä itselleni hankkinut. Kadun ja vihaan niistä jokaista, niin kuin välillä pohjimmiltaan itseänikin. Mitä tapahtui sille tytölle, jonka sisällä pulppusi saippuakuplia ja jonka silmistä loisti aamukasteeseen kimmeltävä aurinko. Voinko syyttää tätä elämää, näitä kohtaloita, jotka ovat tielleni osuneet ja minuun iskeneet tuhannet tikarit. Vai olenko sääliittävä pelkuri, joka ei uskalla taistella maailmaa vastaan. Laiska kurjimous, joka ei saa itse-ään niskasta kiinni ja syyttää pahaa maailmaa omasta pahasta olostaan. Nouse ylös, mene lenkille ja tee itsellesi jotain sinä ällöttävä ryhävalas, joka rantauduit minun tontilleni. Hampaat puhtaaksi, puuteria kasvoille, punaa poskiin ja huuliin sekä silmiin tarkat rajaukset. Nyt edessä on se vaikein osuus, saada uskottava hymy kasvoille. Kokeilen erilaisia ilmeitä ja kysyn samalla itseltäni, että mikä näyttäisi siltä, että kukaan ei huomaa kuinka yksinäinen ja eksynyt ihminen on tuon maskin taka-na. Tyttöni keskeyttää ajatukset ja huikkaa, että ehdinkö suoristaa hänen hiukset ja onko minulla keinoa miten hiukset pysyvät suorina. Pörrötän hänen valtavan paksua kiharaa tukkaa ja naurahdan, että eipä taida olla. Elän niitä hetkiä, kun kukaan ei tarvitse minua. Ohikiitävän hetken joku kysyy, että ”mutsi onko meillä jää-kaapissa mitään ruokaa...” ei ole jos heiltä kysytään. Sen jälkeen he painuvat ovesta ulos, pyytävät kympin ja ulkoistavat itsensä ulkoruokintaan, koska Saari-oisten äitien lisäksi lähi- pizzerian miehet tekevät maailman parasta ruokaa... kotiin jää tyhjä ja haikean surullinen perheidylli; Saarioisten äidit ja lähi-pizzerian isät. Lämmitän itselleni eilistä spagettia, se ei juuri-kaan kelpaa enää muille kuin minulle ja koiralle. Koira heiluttaa innokkaana häntää ja on ainut elävä olento koko maailmankaikkeudessa, joka tuntuu kai-paavan minua, sekin osittain vain sen takia, että sillä on helvetinmoinen kusihäätä ja olen lähes ainut ihmis-olento tässä laumassa, joka sen jotenkin ymmärtää ja siihen reagoi. Kateellisena katson kuinka kävelylen-kin jälkeen koira syö reippaasti, niin kuin ei olisi ikinä saanut niin hyviä papanoita ruuakseen, menee keräl-le sohvan nurkalle, maiskuttaa suutaan, tuhisee, katselee ympärilleen ja varmistaa, että kaikki on hyvin ja muutamassa minuutissa on täydessä unessa. Tuo näky rauhoittaa enemmän kuin mikään muu. On niin levollista ja hiljaista, että tekisi mieli itsekkin käpertyä sohvan nurkkaan, nuolaista haavat ja nukahtaa. Alitajunnassa jyskyttää kuitenkin pyykit, lattialla pyörivät koirankarvat, tiskialtaassa olevat tiskit, levällään olevat tavarat ja ruuan tekeminen, vaikka sitä ei kukaan söisikään. Onneksi tämä kaikki hoituu rutiinilla, niin kuin joka ikinen päivä. Ei tarvitse ajatella, sitä vaan tekee niin kuin on aina tehnyt, vaikka ei jaksaisi liikuttaa sormeakaan, vaan vajota jonnekin, jonne ei ketään muu pääse. Koti kunnossa, kaikki järjestyksessä, oma osuuteni on tältäkin päivältä suoritettu. Ympäriällä kaikki on kuin minä itse. Periaatteessa siistiä ja järjestystä,

odottaen hetkeä jolloin kaikki kaatuu.